

første Dag i Maanedens træde sammen for at meddele Finansministeren, hvormeget der rimeligvis vil komme til Udgift i ethvert Departement, og derom forhandle de saa med Finansministeren. Om man her nu just skal gaae den samme Vej eller nogen lignende, er Noget, der kan være Tvivl underkastet; men at det er Finansministeren, der har at styre det Hele, at det er Finansministeren, der har at tage Hensyn til, hvorledes Pengene skulle tilveiebringes, det mener jeg rigtignok er udenfor al Tvivl. Den ærede Landstingsmand kom dernæst til at omtale det samme Spørgsmaal, hvorom den ærede første Taler fremsatte flere Bemærkninger, nemlig om der ikke ved Aarets Slutning kunde finde en Opgjørelse Sted. Den ærede Landstingsmand yttrede i den Anledning, at en saadan Foranstaltning vilde medføre, at Sagen kom til at henstaae i mange Aar, inden man kunde komme til en endelig Opgjørelse. Det forekommer mig, at det er at sætte Pointen, hvor den ikke er. Det er klart, at naar Finansministeriet afflutter sit Regnskab pr. 30te August, saa er Finansministeren paa det Rene med, hvor stor Underbalancen er paa det afvigte Aar, og at der da altsaa kan finde Berigtigelse Sted i Forholdet mellem Monarchiet og de enkelte Landsdele. At der kan være Spørgsmaal om Posterne, er en ganske anden Sag; men det vil kun have til Følge, at man vil foretage Berigtigelser med Hensyn til det allerede afslagne Regnskab, og det er Noget, der for Kongerigets Bedkommende skeer hvert Aar, og, saavidt jeg veed, er det Samme Tilfældet for Monarchiets; hvert Aar formeres, saavidt jeg veed, Kassebeholdningen ved Aarets Begyndelse ved deri at optage de Berigtigelser, som maae finde Sted paa Grund af den stedfundne Revision af de forskellige Regnskaber. Der er baade Poster, der komme til Indtægt, og Poster, der komme til Udgift, efter som Revisionen udfinder, at en Regnskabsbetjent har ved en Feil beregnet Statskassen for Lidt eller for Meget; det vilde derfor efter min Anskuelse være en ganske syn-derlig Paastand, at man ikke skulde kunne komme til en Afslutning, før Alting var afgjort. Ja, naar man siger, at man ikke vil afslutte, før Alting er godtgjort til Hvid og Skilling med

Hensyn til, hvad der tilkommer Enhver, saa er det rigtigt; men det er Noget, der i Finansvæsenet, saavidt mig bekjendt, er noget ganske Ualmindeligt. Man afflutter til en bestemt Regnskabs Tid, og man berigtiger derefter Kassebeholdningen og som Følge deraf de Feiltagelser, der mulig have fundet Sted. Jeg seer ikke, at deri kan være den mindste Betænkelse. Hvad det angaaer at godtgjøre de enkelte Landsdele de mulige Overskridelser ved Aarets Slutning, skjønner jeg ikke, hvorledes det skulde medføre den allerminste Vanfærlighed, og hvorledes det skulde kunne forhindre fra at holde sig til de Udtryk, der findes i § 4 i Grundlovsbestemmelsen. Det er klart, at det er en Posteringsdag. Naar der findes i Kassebeholdningen en vis Sum, saa er det en simpel Posteringsdag at creditere enhver af Landsdelene for den Deel, samme tilkommer. Jeg seer virkelig ikke, at deri skulde være den mindste Betænkelse. Med Hensyn til det formelle Spørgsmaal har jeg allerede udtalt mig. Jeg antager, at der ikke er nogen Forskjel, enten man tager et Forbehold og deri udtaler sin Mening, eller man i Hensyn til en Paragraph i den Finantslov, hvortil Regnskabet slutter sig, udtaler sin Mening om, hvorledes denne Paragraph skal forstaaes. Jeg skal derfor holde paa det af mig stillede Forslag og dertil blot sige, at jeg er bleven foranlediget til at stille det, fordi det er fremkommet i Folkethinget. At Landstinget skulde compromittere sig ved at tage en Beslutning, der i Realiteten er antagen i Folkethinget, forekommer mig at ville være det Samme som at sige, at Folkethinget har compromitteret sig ved at tage en saadan Beslutning, og det var en Mening, jeg ikke vilde underskrive.

Madvig: Jeg skal ikke opholde det ærede Thing længe. — Jeg skal med Hensyn til Fortolkningen af § 4 i Grundlovsbestemmelsen og dens Forskrift bede bemærket, at der staaer: „Denne Andeel af de fælles Statsudgifter skal udredes til den Tid, de forfalde, og i Tilfælde af Forsømmelse heraf forlods fradrages Kongerigets særlige Indtægter.“ Naar nu Budgettet er opgjort, saaledes at der viser sig en Underbalance paa samtlige Udgifter og Indtægter, der